

[Gert Petersen]

Hvilket resultat gav så det valg? Ja, det gav altså det resultat, at de partier, som herinde havde stemt for den dagsorden, som regeringen ikke kunne leve med, fik tilsammen 53 pct. af stemmerne. Det er mig bekendt et flertal.

Da man for et par år siden vedtog EF-pakken ved en folkeafstemning, var der en smule flere, nemlig 54 pct., der stemte for pakken, og 46 pct., der stemte imod, og det fejrede regeringen som den helt store sejr. Man skulle have forventet, at vi andre havde kunnet fejre det som den helt store sejr, at nu havde den dagsorden, som var blevet vedtaget herinde, fået 53 pct. af stemmerne og var altså godkendt af et flertal af befolkningen.

Men vi havde ikke regnet med Det Radikale Venstre. Det havde vi ikke, det skal jeg villigt erkende, og det tror jeg heller ikke at vælgerne havde. De var i stand til at forvandle dette flertal til et mindretal.

Statsministeren var også inde på, at under forhandlingerne op til dagsordenens vedtagelse var S og SF fuldkommen urokkelige. Det er jo ikke rigtigt. Det forslag, som Socialistisk Folkeparti lagde frem, gik ud på, at skibsførerne på fremmede krigsskibe skulle garantere, at der ikke var atomvåben om bord. Det vil sige, at de først skulle have besked fra de danske myndigheder, så skulle de selv afgive en erklæring, og hvis det var helt galt, så skulle der være en mulighed for at kontrollere, at deres erklæring var rigtig.

Det var det forslag, som fik støtte fra Det Radikale Venstre dengang; men det er længe, længe siden. Men Socialdemokratiet syntes, det var for hårdt, og det syntes regeringen selvfølgelig også, det vidste vi, og så bevægede SF sig, og Det Radikale Venstre bevægede sig – de har bevæget sig meget, det må man sige, men det var senere. Vi bevægede os, og vi sagde: O.k. det er tilstrækkeligt, at orlogskaptajnen får en meddelelse fra de danske myndigheder om, at der ikke må være atomvåben om bord. Det var en ganske stor indrømmelse, så man skal ikke sige, at vi ikke havde bevæget os inden valget.

Det er stadig væk ufatteligt, at regeringen og de andre NATO-lande ikke umiddelbart kunne acceptere dette. Det kunne man altså ikke, og jeg kan kun forklare det på den måde, at NATO's atommagter ønsker at holde optionen åben, sådan at de kan anløbe danske havne med krigsskibe med atomvåben om bord. Det

kan de også i kraft af den ordning, som nu er etableret. Der er intet, der hindrer dem i det. Der er intet specifikt pålæg til hvert skib og hver skibskaptajn om, at han ikke må have atomvåben om bord på sit skib. Der er en meddelelse til regeringerne, og hvordan de vil administrere den meddelelse, er helt op til dem, det er ikke noget, den danske regering har med at gøre.

I meddelelsen til regeringerne – det synes jeg også er påfaldende – bruges udtrykket, at man henleder opmærksomheden på, at det ikke er dansk politik under de nuværende omstændigheder, dvs. i fredstid, at acceptere atomvåben på dansk territorium, herunder danske havne. Det er ikke dansk politik at acceptere, nå ja, så ved de det, men der står ikke noget om, at det er dansk politik at forbyde, altså at det er en retlig krænkelse af det danske søterritorium at bringe atomvåben ind, og der er i det diplomatiske sprog en helt afgørende forskel, det kan jeg godt love Det Radikale Venstre. Jeg har været med adskillige gange i De Forenede Nationer, hvor man har siddet og pindet med de enkelte ord, fordi hvert ord har sin helt specifikke betydning, og det her har den betydning, at det ikke betyder noget. De kan fortsætte, som de gjorde før den 14. april 1988.

Jeg har bare et par enkelte yderligere bemærkninger til statsministerens tale. Jeg synes, det er, ligesom statsministeren ryster lidt på hånden, trods alt, når vi taler om reduktionen i den offentlige sektor. Det er naturlig afgang osv., siger han, men undskyld mig, en 2 pct.s reduktion af den samlede lønsum og derefter 1 pct.s reduktion af den samlede lønsum har ikke noget med noget naturligt at gøre. Det er noget helt konkret, som er til at tage og føle på. Så er der altså ikke penge til udbetaling af løn til mere end 98 pct. og senere 97 pct. af, hvad der tidligere var penge til, sådan er det da, og det skal gennemføres i løbet af 1 ½ år. Her er tale om en helt klar nedskæring, og jeg kan ikke se andet, end at det må gå ud over den service, som ydes i den sociale sektor.

Man skal jo lægge mærke til, at der er den store forskel mellem meget store dele af den offentlige sektor og produktionssektoren; at i produktionssektoren kan man rationalisere med maskiner, man kan mekanisere, automatisere osv., mens derimod hele den sociale sektor, sundhedssektoren og uddannelsessektoren